

๘ ปีที่ นอร์ฟอล์ก

ตอน
ครั้งหนึ่ง
เคยฝัน

สยาม สงวนรัมย์

ผมไม่เคยทิ้งขว้างความฝัน ไม่เคยลืมสิ่งตัวเฝ้าฝัน แต่ใช้ว่าจะสมหวังสร้างฝันที่เคยใฝ่ไปทั้งหมด เพราะฝันของผมนั้นไม่ต่างอะไรกับมะม่วงยามอ่อนที่เนื้อแข็งเปลือกเขียว กำลังรอการบ่ม รอเวลาสุของอม จนได้รสอำหวานนุ่มลิ้น กลิ่นกรุ่นหอมชวนรับประทาน แม้กระนั้นฝันของผมต่างจากมะม่วงทั้งปวง เพราะฝันที่ผมถวิลหา ใช้เวลาบ่มที่นานกว่า เนื่องจากต้องเรียนรู้ฝึกฝนกล่อมเกล่าประสบการณ์เป็นแรมปี จนมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ในสิ่งตัวเฝ้าฝัน จนเรียนรู้ถึงวิธีการสร้างฝันอย่างถูกต้องตามทำนองคลองธรรม จนลู่ลวงถึงการปลดปล่อยประโลมตัวเองในยามหกล้มแล้วก้มดมกลิ่นฝุ่น *ครั้งหนึ่งเคยฝัน* จึงไม่ใช่สายฟ้าฟาดที่แวบแสงเพียงชั่วกะพริบตา หากเป็นแสงตะวัน ที่แม้จะหายลับดับไปในยามราตรีบ้าง ครั้นอรุณรุ่งกลับเรืองรอง ทอแสงเงินแสงทองกระจ่างส่องโลกให้ผ่องสกาบไม่เห็นแสงอาทิตย์สาดยามคืนค่ำ ไม่ได้หมายความว่าสูญสิ้นแล้วซึ่งแสงตะวัน ไม่ได้ยินเสียงความฝันของใครคนหนึ่งคนใด ไม่ได้หมายความว่าคนนั้นไร้ซึ่งความฝัน

รูปปั้นสิงโตหน้าเวบบ์เซ็นเตอร์ซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัย โอลด์โคมิเนียน

ครั้งหนึ่งเคยฝัน อยากมีชีวิตง่าย ๆ สบาย ๆ ท่ามกลางสังคมคลื่นมนุษย์อันยุ่งเหยิงวุ่นวาย ครั้งนี้ฝันนั้นกลับกลายเป็นจริง แม้เป็นเพียงวันหนึ่งในชีวิตที่ลืมตาขำเลียงโลกมาแล้วเกือบสี่ร้อยเดือน ฝันนั้นเกิดขึ้นเมื่อวานนี้เอง วันเสาร์หลังคริสต์มาส ไม่มีธุระปะปังที่ต้องรีบทำในยามเช้า ผมจึงหอบเสื้อผ้า ตะกร้าใหญ่ ออกไปซักผ้าที่ร้านประจำชื่อไมเออส์บนถนนแฮมป์ตัน แม้อากาศจะหนาวไปนิดสำหรับคนไทยอย่างผม แต่ฟ้าใสไร้เมฆลมสงบ ทำให้จิตใจสดใสระรื่นชื่นบานเป็นพิเศษ คนไทยอาจไม่ชอบตะวันรอน ด้วยเหตุไอร้อนสร้างเหงื่อไคล และทำให้ผิวคล้ำลอกกร่อนเป็นขุยขาว แต่ที่นี่ไม่เหมือนกัน อาทิตย์ในหน้าหนาวคือตะวันอ้อมข้าวอันอบอุ่น หาใช่ตะวันเกรี้ยวกราดร้อนแรง ที่แผดแสงกล้าเผาเกลศเหล็กเช่นในหน้าร้อน จึงไม่แปลกอะไรที่เหล่าภัตราคารทั้งหลายต่างมียอดขายเพิ่มขึ้นในวันอันงดงาม เช่นวันนี้ ขณะขับรถไปร้านซักผ้า ผมบอกกับตัวเองว่าท้องฟ้าในวันนี้เป็นสีน้ำเงินเข้มเย็นตามาก มอง

ไปรอบข้างรู้สึกได้เลยว่า มวลหมู่แมกไม้สามารถมองเห็นกิ่งก้านดอกไม้ได้ชัดเจนกว่าทุกวัน เพราะไร้
ม่านหมอกเมฆไอนมาขุ่นยอกทัศนวิสัยดังปรากฏในวันฟ้าหม่นเมฆครึ้ม

เมื่อเสร็จธุระเรื่องผ้า จึงเดินทางไปมหาวิทยาลัยโอดส์โคมิเนียน ซึ่งอยู่บนถนนเดียวกัน อยู่เมือง
นี้คืออย่างตรงที่ไม่ต้องกังวลเรื่องจราจรเหมือนชาวกรุงเทพฯ ชั่วโมงไม่เกินสิบนาทีรถก็จอดอยู่ที่
มหาวิทยาลัยเสียแล้ว ก่อนเข้าภาควิชาวิศวกรรมการบินก็เดินชมมหาวิทยาลัยที่อ้างว้างเปล่าเนื่องจาก
อยู่ในช่วงปิดเทอมฤดูหนาว ได้บันทึกภาพในหลายมุมมองที่ไม่เคยลองมาก่อน เช่น ภาพถ่ายของสนาม
หน้ามหาวิทยาลัยจากได้รูปปั้นสิงโต ซึ่งปกติจะเปิดน้ำพุไว้ นอกจากนี้ยังได้ภาพถ่ายของนกที่อพยพ
ผ่านลานจอดรถธารน้ำไหล นิกคูลิ ยืนถ่ายรูปไปห้านาทีก็แล้ว ปลายแถวยังไม่โผล่มาให้เห็นเลย
วันนี้ไม่ได้ทำอะไรมากที่ภาควิชาฯ นอกจากอ่านและตอบจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของเพื่อน ๆ ที่อุตสาห
เขียนมา และคุยกับชาลิมเพื่อนชาวตูนิเซียประเทศเหนือสุดทวีปอาฟริกา ผู้กำลังหลงไหลคลั่งไคล้
ติดตามเรื่องราวการนำยานบีเกอร์ ๒ ลงสำรวจดาวอังคาร

สายธารนกอพยพที่กำลังบินข้ามอาคารบีเอแอลของมหาวิทยาลัยโอดส์โคมิเนียน

ตอนบ่ายบึ่งรถไปที่แถบมิลลิทารีเซอร์เคิลเพื่อซื้อของจดหมายที่ออฟฟิศดีโป้ ร้านคอมยูเอสเอ อยู่ใกล้ ๆ จึงลงโฉบเข้าไปเพื่อได้ลองเล่นลองจับกล้องดิจิทัลที่มีรุ่นใหม่ ๆ ออกมามากมาย ครั้นเดินผ่านไปที่ตั้งโชว์คอมพิวเตอร์ เห็นจอแบนพาโนรามาขนาดยี่สิบเอ็ดนิ้วของแอปเปิ้ลแล้วก็น้ำลายสอ เพราะนอกจากคุณภาพสวยสบายตาแล้ว ดีไซน์แบบใช้สีขาวคู่แก้วใส ยังดูโดดเด่นเก๋ไก๋น่าใช้เป็นอย่างยิ่ง เสียขายที่ซอฟต์แวร์ทางวิศวกรรมที่ผมใช้ไม่สามารถใช้กับแอปเปิ้ลได้ สำหรับผมซึ่งใช้เวลาส่วนใหญ่กับคอมพิวเตอร์ จอที่มีคุณภาพสูงเป็นสิ่งแรกที่ผมเลือก ไม่ใช่ความเร็วของซีพียู ไม่ใช่ความจุได้ของหน่วยความจำ เพราะสองสิ่งที่กล่าวมานั้น ได้กระโดดโลดโกลเกินความต้องการผมไปแล้ว จริง ๆ แล้ว จอภาพไม่ต่างอะไรกับช่องมองภาพของกล้องถ่ายรูป ทุกครั้งที่ถ่ายรูป ต้องมองผ่านช่องมองภาพ ฉนั้น ทุกครั้งที่ใช้คอมพิวเตอร์ ต้องมองไปที่จอภาพฉนั้น ฉนั้นผมจึงให้ความสำคัญกับจอภาพมากเป็นพิเศษ

ราว ๆ สี่โมงเย็นจึงกลับบ้าน หลังจากรับประทานเส้นหมี่หมูราดหน้าฝีมือคุณแม่วัยเจ็ดสิบสามปีของพี่เหวแล้ว จึงได้เวลาวิ่ง ไม่ต้องแปลกใจหรอกที่ผมวิ่งหลังรับประทานอาหาร เพราะช่วงเรียนมัธยมที่ประสานมิตรมาหกปี อย่างน้อยห้าปีผมก็ทำแบบเดียวกัน คือรับประทานอาหารแล้วเตะบอล บ้านลุงจอห์นที่ผมอาศัยอยู่ไม่ไกลจากหาดทรายโอเชียนวิวมากนัก พระอาทิตย์จะลาลับโลกราว ๆ ห้าโมงเย็น สี่โมงครึ่งจึงเป็นเวลาดีในการออกกำลังกายเลียบชายหาดเพื่อชมทะเล เช่นเดียวกับเวลาที่ผมใช้ว่ายน้ำ วิ่งประมาณครึ่งชั่วโมงน่าจะกำลังดี และตอนห้าโมงเย็น ฟ้าก็ยังสว่างพอให้วิ่งกลับบ้านได้อย่างปลอดภัย แม้อากาศข้างนอกจะหนาว กางเกงขาสั้นกับเสื้อแขนยาวก็เพียงพอสำหรับผม เพราะวิ่งไปซักพัก เลือดลมแรงฉีดแรง ร่างกายก็อบอุ่นเอง วิ่งตามถนนโอบมองด์ประมาณห้านาที ก็ถึงทางเข้าหาดทรายอันเป็นสะพานไม้เดี่ยว ๆ แคบ ๆ มีราวจับยาวประมาณยี่สิบเมตร ด้านขวาของสะพานนั้นปลูกต้นสนเดี่ยว ๆ ในขณะที่ด้านซ้ายปล่อยว่างไว้ให้มองเห็นพื้นทรายสีนวล ก่อนขึ้นสะพานจะพบป้ายอธิบายการใช้หาดสาธารณะอันเป็นธรรมเนียมปกติของสถานที่ที่ห้อยใจทั้งหลายในประเทศนี้ เมื่อวิ่งตามสะพานจนผ่านพ้นจากแนวบ้านคน จะพบกอหญ้าสูงหนาที่สุดสะพานด้านปลาย ถัดจากพงหญ้าจึงเป็นหาดทราย แม้ไม่ขาวสะอาดเหมือนบ้านเรา แต่คงโรแมนติคไม่เบาหากได้จูงมือใครซักคนมาเดินด้วยกัน

ลมทะเลพลิ้วแผ่วกระทบร่าง หันมองไปรอบข้างเต็มไปด้วยความรู้สึกที่ผ่อนคลาย ทอดตามองไกลเห็นสะพาน-อุโมงค์เซสเฟิกทอดยาวอยู่ที่เส้นขอบฟ้าทางด้านขวา ส่วนสุดสายตาด้านซ้ายเป็นแนวแผ่นดินชื่อฟอร์ดมอนโร อันเป็นเขตทหารของกองทัพเรืออเมริกาอันเกรียงไกร ถ้าใครชอบวิ่งแล้วไม่เคยวิ่งที่หาดทราย ครั้งหน้าเที่ยวทะเลตราใด อย่าลืมพกพารองเท้าคู่ใจติดตัวไปด้วย เพราะความรู้สึกนั้นปลอดภัยโปร่งโล่งสบายจริง ๆ วิ่งไปก็มองระลอกคลื่นที่ไล่ถ้อนกันกระทบหาดบ้าง หยอกเข้าเจ้านางนวลที่เพิ่งมีลูกตัวน้อย ๆ บ้าง ยิ้มรับกับชนนิยมสุนัขที่พาสุนัขใหญ่่น้อยน่ารักมาเดินบ้าง ทักทายนักจ็อกกิ้งที่

วิ่งสวนกันบ้าง สํารวจบ้านเรือนที่แปลกตาหลายหลากสไตล์ตามแนวชายหาดบ้าง ฝึามองร่องงนภาที่ กำลังแปรเปลี่ยนเป็นสีส้ม ฃ ปลายฟ้าไกลบ้าง ขากลับผมตัดสินใจวิ่งเลียบนถนนโอเชียนวิวแทนชายหาด หนึ่งเพื่อความปลอดภัย และสองเพื่อวิ่งชมหมู่บ้านตากอากาศในบริเวณนี้ เพราะแม่ผมเคยขับรถผ่าน บ้าง แต่ก็ไม่ได้รับรู้ถึงรายละเอียดของทรวดทรงรูปแบบบ้านเหมือนกับการวิ่งช้า ๆ แล้วย่อย ๆ มองไป กล่าวอีกนัยหนึ่ง ขับรถผ่านไปมาเพียงสร้างความปรารถนาว่าจะได้อยู่ในที่แห่งนั้น ทว่าสองเท้าวิ่งฝ่า อย่างตั้งใจคือความสมปรารถนาเพราะเรากำลังอยู่ในที่แห่งนั้นจริง ๆ

บ้านตากอากาศริมหาดโอเชียนวิวในยามเย็น

ชีวิตง่าย ๆ แบบวันนี้ ทำให้ผมเข้าใจว่าความสุขคืออะไร มีวันอื่น ๆ อีกมากมายที่ผมรู้สึก ครื้นเครงเฮฮามากกว่าวันนี้เป็นไหน ๆ แต่ทำไม กลับไม่รู้สึกลึกลับจับจืดจับใจเฉกเช่นวันนี้ ถ้าจิวัดร อัน โยงใยเข้าสู่ธรรมชาติ มีอำนาจประหลาดสร้างพลังวิเศษผสานจิต ชีวิตในฝัน แม้เกิดขึ้นสั้น ๆ เพียง หนึ่งวัน แต่นั่น กลับแนบแน่นติดตรึงตราใจไปตราบชั่วชีวิต เราไม่รู้ว่า ฝันที่เราใฝ่จะเป็นจริงเมื่อใด ถ้า หากว่าเราไม่ฝัน ใฝ่จะมีฝันเป็นจริงได้ ขอเพียงแค่ *ครั้งหนึ่งเคยฝัน*

ภาพปก: ภาพถ่ายตัวเองโดยการตั้งกล้องบนพื้นทราย วันเสาร์ที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๖